

Připoutaný k zemi.

Těchto slov se hodně používá. Kdo však také při tom skutečně rozumí, co tím říká? „Připoutaný k zemi“ zní jako strašný trest. Většina lidí cítí mírnou hrůzu, bojí se těch, kteří jsou ještě připoutáni k zemi. Přitom není význam těchto slov tak špatný. Nepochybně je tak mnoho chmurného, co toho či onoho nechává připoutaného k zemi. Převážně jsou to však zcela prosté věci, které musí vést k připoutanosti k zemi.

Vezměme na příklad jeden případ: Hříchy otců se mstí až do třetího a čtvrtého pokolení!

Dítě položí v rodině nějakou otázku o onom světě nebo o Bohu, co slyšelo ve škole nebo v kostele. Otec je stručně odmítne s poznámkou: „Ach, jdi mi s tou hloupostí! Když zemřu, je po všem.“ Dítě se zarazí, začne pochybovat. Pohrdavé výroky otce nebo matky se opakují, totéž slyší také od jiných a nakonec jejich názor přijme.

Přichází hodina, kdy otec musí odejít. Přitom ke svému úleku poznává, že tím nepřestal existovat. Probouzí se v něm žhavé přání sdělit svému dítěti toto poznání. Toto přání váže ho k dítěti. Dítě ho však neslyší a necítí jeho blízkost; neboť žije v přesvědčení, že otec už není, a to stojí jako pevná neproniknutelná zeď mezi ním a úsilím jeho otce. Avšak otcovo utrpení, musí-li pozorovat, že dítě vlivem jeho tvrzení nyní sleduje špatnou cestu, která ho žene stále dál od Pravdy, úzkost, že dítě se na této nesprávné cestě není schopno vyhnout nebezpečí hlubšího pádu a především mnohem snáze je mu

vystaveno, účinkuje na něj jako takzvaný trest za to, že dítě na tuto cestu svedl. Zřídka kdy podaří se mu přivést je nějakým způsobem k poznání. Musí se dívat, jak se falešná idea přenáší z jeho dítěte dále na jeho děti a tak dále, všechno jako spolunásledek jeho vlastního provinění. Osvobodí se, až jeden z potomků jeho dítěte pozná pravou cestu, jde po ní a také působí vlivem na ostatní, čímž bude postupně vykoupen a může pomýšlet na vlastní vzestup.

Jiný případ: Náruživý kuřák bere silnou touhu po kouření s sebou; neboť je to **cit**, tedy duchovní. Tato touha se stává žhnoucím přáním a myšlenka k ukojení touhy ho zdržuje tam, kde ukojení může dosáhnout ... na zemi. Nachází je tím, že následuje kuřáky a **s nimi v jejich citech** také vychutnává. Jestliže takovéto lidi nepoutá žádná těžká karma k jinému místu, cítí se celkem dobře, jsou si velmi zřídka kdy vědomi vlastního trestu. Jen ten, kdo přehlíží celé bytí, poznává trest v nevyhnutelném vzájemném působení, který spočívá v tom, že dotyčný nemůže dojít výše, dokud ho trvale váže v „prožitku“ se zachvívajícím přání po ukojení k jiným v mase a krvi ještě žijícím lidem na zemi, jedině skrze jejichž city může sám dojít k sebeuspokojení.

Tak je tomu také s pohlavním ukájením, s pitím, ba i se zvláštní zálibou v jídle. Rovněž jsou tu mnozí připoutáni touto zálibou, slídíce v kuchyních a sklepích, aby pak při požívání pokrmů se toho skrze jiné účastnili a mohli procítit alespoň malou část požitku. Vážně vzato je to přirozeně „trest“. Avšak nutkové přání „připoutaných k zemi“ nenechá je to tak prožít, nýbrž přehluší všechno ostatní, a proto nemůže touha po ušlechtlejším, vyšším tak zesílit, aby byla hlavním prožitkem, tím je od toho ostatního osvobodila a pozdvihla. Co tím skutečně

proměškají, nejsou si vůbec vědomi, až toto přání po ukojení, které může být přece vždy jen malou částí uspokojení skrze jiné, právě tímto jako pozvolné odvykání ochabuje a vyhasíná, takže jiné ještě v něm spočívající city s méně silným přáním pozvolna přicházejí na totéž a pak na první místo, čímž se ihned stávají prožitím a tím dosahují k síle skutečnosti. Druh, který dospěl citěním k životu, přivádí ho pak tam, kde je stejnorodost, buď výše, nebo hlouběji, až také tento, stejně jako první, pozvolna se uvolní odvykáním a uplatní se nejbližší, který je ještě k dispozici. Tak přichází časem očištění ode všech mnohých strusek, které si vzal s sebou. Nezůstane tu při posledním citu jednou někde stát? Nebo nezchudne v síle citů? Ne! Neboť když jsou konečně nízké city pozvolna vyžity nebo odloženy a může se jít výše, probudí se trvalá touha po vždy vyšším a čistším, tato žene stále vzhůru. To je **normální** průběh! Jsou však tisíce případů. Nebezpečí pádu nebo uvíznutí je mnohem větší než v mase a krvi na zemi. Jsi-li již výše a oddáš-li se tam nízkému citu jen na okamžik, tak stane se tento cit bezprostředním prožitím a tím skutečností. Jsi hutnějším a stáváš se těžším, klesáš dolů do stejnorodých oblastí. Tvůj obzor se tím zužuje a musíš se pozvolna opět propracovat vzhůru, pokud se ti nestalo, že klesáš ještě hlouběji, stále hlouběji. „Bděte a modlete se!“ není proto žádnými prázdnými slovy. Nyní je jemnohmotné v tobě ještě chráněno tvým tělem jako pevnou kotvou. Přejde-li však potom odloučení v takzvaném umírání a rozpadu těla, tak jsi bez této ochrany a jsi jako jemnohmotný neodolatelně přitahován stejným druhem, buď hluboko, nebo vysoko, a nemůžeš tomu uniknout. Jen velká hybná síla může ti pomoci vzhůru, tvé silné chtění k dobrému, vysokému, které se stane touhou a citem, a tím také prožitkem a skutečností podle zákona jemnohmotného světa, který zná jen cit. Proto se vyzbroj, začni s tímto chtěním již nyní, aby nebylo při proměně, která tě

může zastihnout každou hodinou, přehlušeno příliš silnou pozemskou žádostí! Chraň se člověče, a stůj na stráž!